

Врабката си направи гнѣздо въ стрѣхата, подъ една керемида. Снесе си две яйчица и легна да ги люпи. Лежа, лежа цѣлъ день, но огладнѣ. Надвечеръ изхвъркна набърже да си клѣвне нѣщо. Намѣри край хамбара три зрънца, клѣвна отъ старата слива три гжсенички и фъррръ — подъ керемидата, да не изстинатъ яйчицата. Но ужасъ! — Едното яйце нѣма!

— Църъ, църъ, — заплака майката — кой ли ми е открадналъ яйчицето? Господъ да го убие!... Ехъ, що ми трѣбваше да си оставямъ гнѣздото? Добре че поне една рожба ще си излюпя. Съ нея ще се утешавамъ.

Легна на яйчицето и си рече:

— Нѣма да мръдвамъ вънъ! — Два дни лежа, но гушката ѝ защрака отъ гладъ.

— Не ще изтрая, — си рече птичето. — Трѣбва да изхвъркна, като стрела, и поне едно зрънце да си клѣвна.

Изхвъркна Врабката. Впустина се до хамбара, но тамъ — ни зрънце. Литна къмъ сливата, тукъ червейче, тамъ червейче, едва намѣри едно — клѣвна го и бързо — къмъ стрѣхата. Изподъ керемидата стърчеше сврача опашка. После свраката измъкна главата си. Въ клюна си държеше врабчовото яйчице.

— Ето кой билъ крадецътъ! — Дай ми яйчицето, веднага ми дай милото яйчице! — писна Врабката и литна следъ свраката. Тя кацна на сливата. Спустина се връзъ нея врабчето. Но какво можеше да ѝ направи съ малката си човчица? Свраката стисна човка. Яйчицето изпръщъ и тя го глътна.

— Крадло, крадло, крадло!... Въ сждъ ще те дамъ, — пищѣше Врабката.

Хвъркна после отъ дърво на дърво и заразително за сждията. Една гургулица ѝ каза, че сждия е гарванътъ. За голѣмата му глава и черната перушина, той билъ избранъ отъ птицитъ за сждия. Нали сждията трѣбва да има умна, голѣма глава. А и като сждия има и черна мантия.